

več dni ni drugje spal, ko pod kakim vozom; kuča mu je bila pogorela o napadu Turkov. To je sitno, kajti tu na sredi ceste v veliki gnječi vendar nisem mogel bivati, zato ukažem Bošnjaku, naj me spremi do gostilnice, v kateri sem že prejšnja leta bil parkrat prenočil. Menda je bila tudi zdaj ta še edina količkaj spodobna, ker videl sem le prave luknje, po katerih se je večidel točilo žganje, a ne več poštena bosenska „rakija“ (slivovka), marveč prava gnojica, ker je bilo za steklenicami videti večidel kak kriv judovski nos.

„Evo, gospodine!“ — zakriči moj nosač in mi pokaže oblanje — znamenje, da se tu pivo toči. Napis to tudi res kaže in ker sem res žejen, stopim v ne preobširni prostor, napolnjen z vsake baže ljudmi, večidel vojaki, med katerimi je bilo tudi več častnikov. Na steni zagledam tablico z napisom „Lagerbier der Gebrüder Kosler in Laibach“ in ker mi je ta pivarna uže po imenu in blagu znana, naročim si dve posodi — zá-se in za svojega nosača. No, bilo je dobro, tako se ve da ne, kakor po avstrijskih mestih, a pilo se je; tudi še v primeri z drugimi za živež potrebnimi rečmi ni bilo predrago. Mojemu Bošnjaku pa ni nič kaj dišalo, ker je to nenavadno mu pijačo požiral tako, kakor bolnik zdravila.

Ker je več častnikov prihajalo in odhajalo, ogovorim enega (bili so od dalmatinskega polka) in ga poprašam, kako je kaj in ali je okolica uže pomirjena. Pogleda me od nog do glave, potem me praša po imenu in namenu. Ko mu vse to povem, mi reče, naj se najprej oglasim pri stotniku, da ne bom imel kakih sitnosti, ker tu veljá še zmiraj vojaška postava. Toraj ni družega, nego podati se k stotniku, da se izkažem s svojimi pismi. Še vé da je Bošnjak mojo robo nesel za mano. Stotnik ni bil z mano prav nič prijazen, godrnjal je, da ima razen vojaških tudi opravila s „civilisti“ in pregledavši moja potna pisma mi je rekel, naj sam skrbim si za streho in varnost, on nima niti ljudi niti časa, da bi se ukvarjal z mano. V mestu — je rekel — se mi ni bati ničesar, če bom pa po okolici in vaséh stikal, se mi pač utegne kaj zgoditi, za kar pa on nikakor noče biti odgovoren; stanovališče bom težko dobil, ker je vse za vojake uže naprej najeto.

S tem je vsabnil njegovega govora vir, obrnil mi je hrbet in jaz sem šel. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Zdaj, ko je sreberni denar zopet začel izhajati na dan, izvemo, da je do lanskega poletja dunajska banka v svojih hramih imela nad 60 milijonov gold. srebra nakopičenega; od aprila meseca lanskega leta jej je na novo došlo nad 27 milijonov gold. Cela njena sreberna zaloga znaša danes 90 milijonov, med katerimi je 85 milijonov kovanega denarja, 5 milijonov pa srebra v palicah, to je, še ne skovanega. — Tudi v cesarskih blagajnicah se je toliko srebernega denarja nabralo, da ima finančni minister zdaj okoli 25 milijonov gold. na razpolaganje. Ker pa je znano, da veliki trgovci pa tudi mnogi drugi ljudje imajo tolarjev in družega srebernega denarja v svojih kasah zaprtega, se sme reči, da je v našem cesarstvu skupaj za kakih 140 do 150 milijonov gold. srebernega denarja.*

* *Stroški za šole in armade.* Različne države potrosijo od svojih dohodkov za šole in armade te-le zneske: Severna Amerika za šole čez 8 milijonov gold., za armado nekaj čez 5 milijonov, — Švajca za šole čez 3, za armado 4 milij., — Angleška za šole čez 2, za armado 14 milij., — Nemčija za šole čez 2, za armado čez 9 milij., — Avstrija za šole čez

1, za armado čez 5 milij., — Francoska za šole čez 1, za armado 18 milij., — Italija za šole pol, za armado čez 6 milijonov gold.

* *Železnica iz Trbiža v Potablo se bode odprla 1. julija.*

* 5. dne t. m. je 60 let stari jud Mate Walzer, konjski kupec iz Ruskega, v vasi Mielnici v Galiciji umrl. Kar brž so zagnali hrup, da je za kugo umrl. Raztelesenje mrliča po komisiji izvedencev je pa kazalo, da je bolezen navadni antraks bila.

Naši dopisi.

Iz Glamoča v Bosni 1. marca. M. — Naj „Novicam“ danes naznanim tudi kaj družega in ne samo kmetijskega. V okrajih travniških, livanskih in glamočkih se mnogo govori o ustaših, ki hočejo na spomlad zopet začeti kak boj. Nahaja se tu res še mnogo orožja; tako so v Travniku pretekli teden naši vojaki našli mnogo orožja pod deskami skritega, katerega je bilo do 30 tovorov, zraven tega pa tudi dosti municije. In kaj mislite, kako je to orožje le-sem prišlo? Turške žene so vse to orožje pod svojo obleko skrito polagoma tje nanosile, ko so v cerkev hodile in poleg cerkve pod tu nakopičene deske poskrile. Najbrže so Turki nameravali, se v enem času v cerkvi zbrati in vojake napasti, morebiti ponoči. Tudi v naši okolici še vedno kaj orožja najdemo. Serežani svojo službo jako dobro opravljajo in si vse nevarne ljudi in hiše dobro zapomnujejo. Po takem meada spomlad ne bo za Turke nobene žetve, kakor si jo morebiti domišljujejo. — Ker tukaj v Glamoču nimamo nobene kosarne, stanujemo le v hišah, od katerih njihovim posestnikom ob mesecu stanovninu plačujemo. Hiše, katere smo večidel v slabem stanu našli, smo uže popravili tako, da je v marsikateri bivati jako prijazno. Ko bi se tukajšnje hiše lepo popravile, ne dalo bi se lahko lepšega sela misliti od Glamoča. Grič, na katerem stoji to mestice, ni previsok; proti severu, vzhodu in zahodu se razprostira lepa in rodovitna planjava, po kateri se pase neštevilno živine vsake vrste; proti severu se razprostira ova ravnina celih 7 ur daleč, proti vzhodu pa 4 ure in se konča z lepim 2¹/₂ ure dolgim in nad pol ure širokim jezerom, katero poleti navadno popolnoma vsahne. Na zahodni strani bila so še pred dvema letoma lepa bogata sela (vasi), ki pa so pozneje po turški armadi vsa upepeljena bila. Nesrečni prebivalci teh krajev vtekli so v Dalmacijo; zdaj pa, ko so se na vladno povelje zopet vrnili, prebivajo v podzemeljskih luknjah, kjer imajo veliko glada in mraza prenesti. Tako je bila vas Rove, ki je štela nad 60 hiš, od katerih pa dandanes le še dve stojite, vse druge so po Turkih požgane. Tudi se vidijo v tej rodovitni ravnini razvaline neke velike hiše bega Pilipoviča, ki je bila podobna veliki kranjski grajščini, pa je tudi pred 3 leti vpepeljena bila; imenovani beg je pozneje ni več sezidal. Omeniti moram še lepo turško pokopališče pri teh razvalinah, katero je najlepše, kar sem jih v Bosni videl, obzidano je. Ker se grobi tukaj nikdar ne prekopljejo, si je lahko misliti, da je ovo, kakor so tudi druga pokopališča, jako obširno; krog vsacega sela se vidi mnogo velikanskih kamnov, ki so postavljeni na grobih umrlih. Grobni napisi se le malokdaj nahajajo. Ločijo pa se grobi možkega spôla po kamenih v tem, da imajo podobo glave na koncih, ženske pa imajo kamne skoz in skoz enako debele. Umrlim vojakom se navadno na grobni kamen vseka meč in različno pobarva. O pogrebih Turkov čital sem v svoji mladosti v neki slovenski knjižici; ko pa sem prvič sam videl tak pogreb, usilil

se mi je smeh. Ni bil bolnik še popolnem mrtev, uže je bilo korito pripravljeno z gorko vodo, v katerem so bolnika, brž ko je umrl, vsega umili. Prišel je turški pop, ki je mrliča popolnem obril, mu z vato nos in ušesa zamašil, in v platno, ki ga je komšija (sosed njegov) donesel, zavil; platno je potem na nogah zašil. V tem času je mnogo prijateljev došlo, ki so nosilnico, na kateri je deska pribita in mrtvec ležal, vedno četiri drugim četirim na rame dajali, dokler niso prišli do pokopališča, kjer so ga neusmiljeno v izkopano jamo vrgli, z deskami in potem z zemljo pokrili. — Ker bode preštevanje in popisovanje ljudstva do zadnjega dne tega meseca končano, zato moremo upati, da se bodo že prihodno spomlad tukajšnji fantje v vojake pobirali. Mi to težko pričakujemo in smo radovedni, kako se bodo Turki v naši armadi sukali. Bodo li nosili obleko našo ali drugačno, to se dozdej še ne vé; pa tudi tega ne vemo, bodo li Turki s kristijani pomešani, ali pa bodo imeli svoj lastni polk. Turška vlada je pobirala vojake le turškega zakona; kristijani bošnjaki pa so bili vojaščine popolnoma prosti. Vojakov dalo je vsako selo na leto enako število; tako je dal Glamoč vsako leto 6 vojakov, ki so kakor avstrijski, po tri leta linije služili in sedem let redif (rezerve). Na vaje šli so vsako leto za mesec dni v Travnik, kjer je mnogo kosarn, v katerih lahko stanuje 4000 vojakov.

Iz Celja 6. marca. — Naj tudi „Novice“ v svojih listinah zapomnijo, kakošne grozne nasledke ima to, da narodna ravnopravnost ni pripoznana v šolah na zemlji slovenski, in da zato uže popevanje domačih (slovenskih) pesmi velja za „panslaviistično“ demonstracijo, ruska himna pa za „veleizdajstvo“! Da bi naš narodni jezik ne bil še zmirom preganjani pankrt in bi bili šolski ravnatelji možje, ki se zavedajo, da v Celji nismo na Pruskem, ampak v slovenski avstrijski deželi, ne bilo bi se zgodilo to, kar se je zgodilo unidan na tukajšnji gimnaziji pod ravnateljstvom gosp. Svobode, kateremu hud trn v peti je slovenščina. Po končanem prvem semestru je nekoliko gimnazijskih dijakov zbralo se v gostilnici zvedriti se polletnega šolskega truda, katerega po sedanji šolski sistemi res ni malo. Prepevali so tu slovenske pesmi in ko so bili uže jako „židane volje“, kakor mi Slovenci pravimo, zapeli so tu rusko pesem. To je bilo ravnatelju ovadeno in neusmiljena kazen je zadela 5 najizvrstnejših dijakov, ki so izgnani z opazko „zarad veleizdajstva“ in izgubili štipendije, 33 pa jih je na več ali manj ur v šolski zapor vtaknenih bilo. Da je to naredilo po celem mestu veliko senzacijo, razume se samo po sebi. Ko bi se bili dijaki z razsajanjem v gostilnici ali zunaj gostilnice pregrešili, nobeden bi jih ne zagovarjal, kajti vsak tak eksces zasluži kazen, se ve da primerno kazen. Al če med družimi slovenskimi pesmami pride na vrsto tudi ruska, ni to družega, nego to, da se v naših nemških shodih popevajo tudi pruske pesmi — brez kazni. Se ve da si gospodine Svoboda misli: „ja, Bauer! das ist was anderes.“ Evo — vse to izvira od tega, da narodne ravnopravnosti — še zmirom pogrešamo v šolah in uradib. Kdaj pač bode bolje?! Bi ne bil ta dogodek vreden interpelacije v državnem zboru?

Izpod Vremšice 5. sušca. — Med učitelji „transfugi“ v postojnskem šolskem okraju zneslo bilo se je v jeseni prošlega leta jajce z imenom „zweigverein des kranischen Landeslehrer-Vereines“, katero naj je učiteljem-kruhoborcem in uskokom pravo dobrodelno zavetje. Da so to, na videz prazno lupino izvalili, stopila je skupaj trójica, katera je to lupino z okrožnico, v kateri so „in unterrichtsangelegenheiten“ „portofrei“ va-

bili prva so le one učitelje k „zweigvereinu“, kateri so bili po nazorih te trójice za uskokstvo več ali manj godni. Jedro te se ve da nemške okrožnice bilo je precej sladko in zvablivo ter veternjakom prava delisa. Poudarjalo se je v njej „vzajemno delovanje“, „napredek“ in Bog si ga vedi kaj še družega. Za nameček se vsakemu, katerega „zweigvereinu“ pridobé in 3 gld. plača na leto, obljubili „koran“ svoj — Schulzeitungo. Ko je národno časopisjeta enostrauski čin svetu odkrito, so ti Abrahamovi sinovi tako velikodušni postali, da so od svoje mize vsakemu národnemu učitelju tega okraja košček papirja v podobi slovenskega vabila vrgli v naročje, se ve da brez vspeha. A kar se dalje časa greje in godí, nazadnje godno — ali pa gnjilo — postane, ter se uže, kar si boui, izvali. In tako bilo je tudi tukaj. Kar ob enem zlezlo je iz te na videz sicer prazne lupine celih petindvajset možiceljnov učiteljev, kateri se sedaj prav po nemčursko-surovi šegi šopirijo. Karakteristično pri tem je posebno to, da se med njimi tudi taki nahajajo, od katerih bil bi trezen človek vsega poprej pričakoval, nego bornega kruhoborstva in odpadstva. Al kaj pod tem ljubeznjivim božjim solacem ni vse mogoče! Strastni narodojak prelevi se v strahovitega nemčurja, vrednega sodruga „prokletih grabelj“, čemur najboljši dokaz so letošnji listi „korana“ afterpedagogov — glasovite „Laib. Schulzeitung-e“. V tem listu raznašajo sedaj vso svojo salamensko modrost sè znanimi frazami zato, ker se je obzorje nemčursko v tekočem letu ozaljšalo v našem skoz in skoz národnem okraju z novimi petindvajseterimi kometi, kateri so udje slovečega „zweig“- „zwerg“- ali po najnovejši izjavi popa-učitelja g. Vodopivca tudi „cvrk-vereina“. V metlah teh kometov odseva se nesloga med učitelji, predrzno natolcevanje, preganjanje národu zvesto ostalih učiteljev. Sramotno je res, da se more dandanes kaj enacega, in posebno še v postojnskem okraju v živelj uvesti! Dolgo ni šlo, a vendar je sadú „Schulzeitunga“ dočakala za — kratke dni. Teh 25 renegatov-kometov pa menda tudi šolskih postav kaj posebno ne spoštuje, sicer bi postavo o ponavljalnicah gotovo nekoliko bolj rešpektirali in bi o času ponavljalne šole svojih pol ure trajajočih shodov (prej ko ne brez višjega dovoljenja) ne napravljali, kakor se je to godilo dne 6. svečana t. l. v Senožečah, kamor je prilezlo bilo med drugimi tudi šestero kukavic enorazrednih ljudskih šol, menda — pečeno raco k notranjskemu Dežmanu — obirat, kateri so pa ob enem tudi skupaj 24 ur ponavljalne šole ta dan — opustili. Gorjé, ko bi šest národnih učiteljev, ali po g. Vodopivčevi terminologiji „sechs widerspánstige Kinder“, kakor jih je v znanem privatnem pismu krstil, kaj takega izvršiti se predrznilo! Pela bi uže pod njegovo roko „tatrutte“ tako, da bi se naš stari Nanos od samega strahu tresel; tudi brez disciplinarnih preiskav in „rüg“ bi ostalo ne bilo. Presrečni so res ti gospodje, kateri svojo stanovsko dolžnost vpričo krajnega nadzornika samo zato brez zadržka zanemarjati smejo, da oguljenemu predmetu „nepraktičnim stenskim tablam“ dadó svojo „anatemasit“. Povedati moramo vendar na vsa usta „petindvajsetorici“, da, ko je nesla zastavo neravnopravnosti celó na Primorsko, zadela je na trda kraška tla, kjer za njene tendence niti pedi zemlje več ni. Učitelji primorski so neomahljivi značaji, pravi možaki, ponos národa, vredni sinovi majke Slave in vredni svojega lepega imena, katere naj bi tudi kranjski učitelji zvesto posnemali ter se svoji domovini hvaležne sinove skazali, ne pa lastni materi z odpadom nehvaležno v obraz bili. — Neumni majhni otroci igrajo se posebno radi z milnatimi penami, katerih mehurčki v par trenutkih izginejo. Tudi ta „petindvajsetorica“ naj se po svoje krat-

kočasi in razveseljuje; saj je gotovo vsega pomilovanja vredna, ker svoj najdražji zaklad — „narodnost značajno prepričanje“ tako brezmiselno od sebe proč meče za prazni nič. — Za nameček le še par besedi. Kako so ti „ongavi“ svoji obljudi zvesti ostali, kaže najbolj to, da je njihov „koran“ (Schulzeitung) sedaj po novem letu popolnem obnorel, česar se more vsakdo iz posamesnih listov prepričati. Ali se to pravi za povzdgo šolstva, edinost med učitelstvom, pravi napredek, blagor národa in domovine, oliko med učitelji itd. skrbeti? Ali se to ne pravi svoje lastne besede žreti in svojim obljudam fige kazati, samega sebe za norca imeti? Zakaj pač vse črnite in okoli vsega vohunite, kar se z vami vred maliku odpadništva ne uklanja? Odgovorite si sami, ako ste zmožni le še količkaj logično misliti! Postanite zopet možaki, a ne veterinjaki! Vedite pa tudi, da za vetrom rad vihar nastane, in da kdor drugim jamo koplje, se sam v njo pogrezne.

Iz Podnanosa 9. sušca. — Že to, kar smo čitali v 9. listu letošnjih „Novic“ v dopisu iz Postojne, da je med narodnimi odborniki županije postojnske razprtija nastala, vsled katere bi utegnila národna stranka pri volitvi občinskega predstojnika propasti, nas je neprijetno osupnilo. Al kar strmeli smo, ko je počil glas, da v sosedni občini postojnski je res tisti nemčur Matija Burger, katerega prva volitev je bila od sl. ministerstva ovržena, zdaj pri drugi volitvi 27. dne u. m. z veliko večino glasov zopet bil za župana izvoljen! — Da so postojnski nasprotniki našega naroda si na vse kriplje prizadevali in se vsakoršnih sredstev poslužili, da tudi za naprej na krmilu županije ostanejo, no, to vse razumemo. To pa nam je celó nerešljiva uganjka, kaj je odbornike iz podsosesk premotilo, da so svojo narodnost zatajili in svojim občanom in narodu našem tako zaušnico dali, da so z nasprotniki za Burgerja glasovali in propad narodne stvari povzročili! — da so namreč odborniki in podžupani Janez Jež s Strmice, Andrej Širca iz Studenega, France Šimčič iz Beljskega, Anton Furlan iz Zagona, Anton Mihelčič iz Malega otoka, Jožef Jurca iz Velicega otoka in Janez Likond iz Starevasi — možaki, ki so se do zdaj za narodne pravice in čast občine in dežele pri vseh priložnostih krepko potezali, — da ravno tisti možaki, ki so pritožbe zoper lansko volitev Burgerja izvršeno po navodih sovražnikov, podane na c. k. okr. glavarstvo, c. k. deželno vlado in sl. ministerstvo podpisali, so sedaj svoje prepričanje tako naglo spremenili, da jim je 27. svečana hipoma belo postalo, kar so poprej za črno imeli!! Zeló želimo od teh mož razjasnila o tej svoji prekuciji, sicer bi se utegnilo misliti, da jih je v tako vedenje zapeljala sebičnost, ki človeku pečat breznačajnosti na obraz pritiskuje. Ako odpadlim odbornikom prvi narodni kandidat ni po volji bil, naj bi bil oče Jež, katerega tukaj za kolovodjo nove volilne prikazni imamo, narodne odbornike in podžupane na pogovor povabil, da bi se bil drug narodni kandidat postavil. Nas zadeve postojnske županije sicer nič ne brigajo, vendar menimo, da ako se nemčurstvo v bližnji občini tako širi, ne more to tudi nam sosednim Podnanoscem na korist biti. Prizadevali si pa vendar bomo o prihodnjem obnašanji imenovanih odpadnikov poročila dobivati, katere bomo tudi zvesto po „Novicah“ razglašali; morebiti si s tem luč prižgemo v razjasnilo tega, kar nam je danes še skrito.

Iz Kranja 9. marca. (Volitev mestnega odbora in župana) se je letos vršila brez vseh agitacij čisto mirno. Nemčurčki tukajšnji, ki uže davno vidijo, da vse „ihrer Liebe Mühen“ bilo bi zastonj, če bi hoteli po veliki večini narodno zastopstvo našega mesta spodko-

pavati, mirovali so popolno in na „belem listu“, ki so ga jim narodnjaki podali s ponudbo, naj v mestni zastop tudi zapišejo en par svojih, so poblevno podpisali kompromis, vsaj vidijo, da to, kar je národni zastop pod županstvom gosp. Kar. Šavnika storil za naše mesto, ki je ves drug obraz dobilo, bi oni nikdar ne bili storiti mogli. In tako imamo zopet gosp. Karola Šavnika, deželnega poslanca, na čelu našem mestu, národna gospoda Tomaž Pavšler in Jan. Marenčič in pa „Deutsch-Krainer“ gosp. Franc Dolenc, kakor pl. Radč imenuje nemčurje, so mu svetovalci. Ne moremo pa skleniti tega kratkega poročila drugače, kakor da zakličemo poštenim našim narodnim mestjanom: živili!

Iz Ljubljane. — Kakor spodej poročilo iz seje mestnega odbora kaže, imamo po veliki noči zopet volitvene borbe. Prememb ni pričakovati v nobenem razredu. Naši volilci 3. razreda si ne bodo želeli boljših zastopnikov, kakor so gospodje Horak, Klun, Jurčič, ki po pravilnem redu izstopijo, pa zaslužijo enoglasno zopet voljeni biti. V 1. in 2. razredu pa se tudi ne bode dalo nič spremeniti, dokler — smo z vladno sistemo tam, kjer smo lani bili.

— (Iz seje deželnega odbora dne 7. in 10. marcija.) Deželni odbor se je posvetoval in sklepal o pripravah za prihodnje deželno zborovanje, ako bi imel biti deželni zbor sklican med veliko nočjo in med bi-u koštmi; — na dopis c. kr. deželne vlade, da je v zadnjem deželnem zboru sklenjena postava o občinskih plemenskih bikih zadobila cesarjevo potrjenje, se je sklenilo, da se potem, kedar bo ta postava v deželnem zakoniku razglašena, pošlje županstvu okrožnica zaradi vpeljanja in izvrševanja te postave, sosebno pa zaradi tega, da se napravijo popisi plemenske goveje živine, da se postavijo komisije in določijo takse za spuščanje bikov; — za napravo mizarskega in ključarskega dela za novo norišnično poslopje na Studencu je sprejel deželni odbor ponudbo firme barona Alfonza Zoisa; — na dopis deželnega šolskega sveta je deželni odbor pritr dil predlogu krajnega in okrajnega šolskega sveta, da se Janez Jarm v učiteljski službi na ljudski šoli v Poljanah v novomeškem okraji definitivno potrdi; — občini Zagorje na Notranjskem se je za l. 1879. dovolila 20% priklada na vžitnino od vina in mesa.

— (V seji mestnega odbora 6. dne t. m.) se je določilo, da nove volitve mestnih odbornikov za 3. razred imajo biti 15. aprila, za 2. razred 16. aprila in za 1. razred 17. aprila. V 1. razredu izstopijo 4 odborniki (dr. Zupančič, dr. Schrey, dr. Suppan in Mahr), — v drugem razredu izstopijo 3 odborniki (dr. Schöppl, dr. Keesbacher in Leskovic), — v tretjem razredu pa izstopijo tudi 3 (gospodje Horak, Jurčič in Klun). Novih volitev bo tedaj 10. — Odbornik Regali je v tej seji utemeljil svoj predlog o pomnoženji razsvetljave v nekaterih predmestnih krajih; ta predlog se izroči v pretres magistratnemu odseku; — drugi svoj predlog, po katerem naj mestni odbor pošlje prošnjo državnemu zboru za novo postavo zoper oderuhe, pa bode utemeljil v eni prihodnjih sej. — Gosp. Potočnik je predlagal, naj se letos volilni imeniki natisnejo in volilcem izročé; predlog pri glasovanji ni dobil večine. Dalje opozoruje on gosp. župana, da je jako škodljivo za ljubljansko močvirje, če se razne reči mečejo v Ljubljanico, ki so potem na poti, da se voda hitro ne odteka, in da na mahu nastopajo povodnje. — V tej seji je odbornik Regali obrnil pozornost županovo na ljubljanske berače, katerih je čedalje več in med njimi mnogo lenuhov iz vnanjih občin; župan je obljubil po-

magati, kar se bo pomagati dalo, da se odpravi nadležno beračunstvo.

— Za zidanje nove hranilnice so razpisana zidarska, tesarska in vsa druga dela v skupnem znesku za 111.645 gold. 71 kr. Ponudbe podvzetnikov se pisмено sprejemajo do 24. dne t. m. dopoldne do 12. ure od vodstva hranilnice, kjer so na ogled razpoloženi dotični stavbeni načrti. Dela pa se ne bodo posamesnim obrtnikom oddala, ampak enemu podvzetniku vsa skupaj.

— Za c. kr. deželnega sodnijskega svetovalca v Ljubljano je imenovan gosp. Alojzij Tschsch, dozday c. k. okrajni sodnik v Mariboru.

— (*Valvazorjeve kronike 52. snopič*) je prišel te dni na svitlo. V slikah, ki jih ima ta snopič, se zopet lepo kaže velika umetnost Novakova.

— „Slavjanka“ — polka mazurka za glasovir, vglasbil Srečko Carli, je tudi nam došla. Tako mična stvarca je ta „Slavjanka“, da se mora prikupiti vsacemu Slavjanu.

— (*Tombolo*) napravi tukajšnje katoliško društvo 23. dne t. m. ob 5¹/₄ uri zvečer.

— *Kärnt. Volksst.* se pritožuje, da je v Celovcu meso dražje kakor v Ljubljani, ter pravi, da najbolje je v Celovcu po 58 krajc., slabeje po 54¹/₂ kr. — „*Dragina* — pravi „*Kärnt. Volksst.*“ — nam ne bode tujcev privabila.“

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Tukajšnji časnik „*Osten*“ ima v zadnjem svojem listu vvodni članek z nadpisom „zur Situation“, v katerem po blizo 8letnem takem vladanji grofa Taaffe-a na Tirolskem, da se je ondi pridobil vseh strank srca, si „*Osten*“ dokazovati prizadeva, da bode Taaffe tudi kot minister iskreno delal za mir in spravo dandanes nasprotnih si strank v Avstriji. „*Osten*“ piše: „Grof Taaffe je kot cesarski namestnik v Tirolih to bil, kar je uže poprej kot minister bil in bode gotovo zopet kot minister, namreč: mož nobene stranke, mož samolastnih resno prevdarjenih načel, pred vsem iskreno udan blagru dinastije in države. Zato kot ces. namestnik v Tirolih ni bil nobeni stranki nasprotnik, vsem strankam prijazen, od vsake stranke pa je zahteval, da spolnuje državljanske dolžnosti. Ker ta načela njegova ostanejo mu tudi načela na mestu ministerskem, smemo se za gotovo nadejati, da bode izpolnil svoj velevažni poklic.“ — Tako „*Osten*“, s katerim se popolnem skladamo o želji, da bi grofu Taaffe u obveljalo pomiriti narode avstrijske. Al — da se mu to posreči, treba je poleg odličnih osebnih lastnosti posebno to, da ga je resna volja delati na premembo vladne sisteme. V tej edini, vsem narodom pravični, leži mir in blagor Avstrije.

— Delegacijam ste o bosenskih zadevah 2 predlogi v sklepanje izročeni: 1) za stroške zasede Bosne in Hercegovine za leto 1878. se je razen uže dovoljenih 60 milijonov gold. potrebovalo še 41⁷/₁₀ milijonov gld., vlada zahteva dovoljenje tudi teh milijonov in pa še 5 milijonov več, tedaj za 1878. leto skupaj 106 milijonov in 720.000 gold.; 2) za leto 1879. potrebuje 35 milijonov in 444.000 gold. Ker je 20 milijonov uže dovoljenih, naj se dovoli še ostanek.

— V delegacijah v Budapeštu delajo le še bolj odbori. Ali to, kar oni kuhajo, boste tudi delegaciji sprejeli, je vprašanje. Odbor avstrijske delegacije je

sklenil predlog: naj se od zasednih bosenskih in hercegovskih stroškov za lansko leto odbije 5 milijonov, za letošnje leto pa 5.4 milijonov gold. Vojni minister je objavil, da teh odbitkov vlada nikakor ne more odobriti. Če pa minister in njegovi vladni pomočniki ne bodo bolje zagovarjali svojih zahtev, bode se vladi težko posrečilo zmagat v delegaciji. Kakor je vojni minister grof Bylandt 4. dne t. m. železnico Dalja-Brod-Zenico zagovarjal nasproti železnici Sisek-Novji, ni mogel odseka prepričati, da ne bi se dalo zmanjšati nekoliko stroškov; od druge strani pa — in to je za nas Jugoslovane posebno važno — je minister potrdil sumičenje, da vlada hoče vse dobičke zasedene Bosne in Hercegovine Magjarom nakloniti.

— O 25letnici poroke cesarjeve je minister notranjih oprav deželnim predsedstvom poslal naznanila, da bosta cesar in cesarica sprejemala edino le deputacije dežel in glavnih deželnih mest. — Finančni minister pa je vsem ces. uradom razposlal razglas, da se bodo v spomin sreberne poroke cesarjeve kovale sreberne svetinje 2 gold. vredne, ki se bodo vsem ces. uradnikom 1. maja poslale proti plačilu 2 gold.

Koroško. — Župnik plajberški gosp. Kališnik o nesreči, ki je po dveh plazih z Dobrača zadela Plajberg pustni torek, poroča „*Vaterl.*“ tako-le: en plaz bil je 180 metrov širok, 12 pa visok, drugi pa 530 metrov po širjavi, 6 pa po višavi. Na zasutih poslopih se škoda ceni na 24.000 gold., na pokončanem lesu v gozdih na 50.000 gold. 39 ljudi je mrtvih, 7 hiš se je popolnem podrla, 7 pa jih je zelo poškodovanih. Nesreča je grozna!

Iz Trsta. — Živahno uže je tukaj delovanje za volitev odbornikov v mestni zastop, ki je tem važnejši, kjer je ob enem tudi deželni zastop. „*Edinost*“ spodbuja volilce, naj ne poslušajo sladkih obljub nasprotnikov in naj izberó le domačine, ne pa tujcev za zastopnike svoje, ter brutko toži, da nekateri narodnjaki po okolici so se začeli nekako polovičarsko kazati. Jim je li „dvajsetica“ ljubša nego lastno poštenje in blagor domovine?! — Radovedni smo, kako se bo c. kr. deželna vlada obnašala pri volitvah, ki nas je v taborih zmirom zagotovljala, da nam ni nasprotna.

Iz Ogerskega. — Vojni minister je obljubil, da bo s 1. apritom začelo se število naše armade v Bosni znižavati. Do tje bodo tudi Rusi že pobrali svoje vojake iz Bolgarije. Po vsem tem se človeku skoro zdi, kakor da bi bili imeli do zdaj toliko število vojakov doli le zavoljo Rusov. Če le kak upor mohamedancev tega namena nenadoma ne prečrta!

— Mesto Szegedin je v veliki nevarnosti zavoljo povodnji. Voda je predrta že na treh krajih čez jeze in 10. dne t. m. je bilo v Dorožmi 400 hiš po nji popolnoma pokončanih. Mesto je v hudem strahu, jezi se delajo noč in dan, če pa voda ne vpade, se bodo težko držali in vse mesto je pogubljen. Od Percore do Szegedina je bilo do večeraj blizo 100.000 oralov polja pod vodo, tudi alföldska železnica je na več krajih predrta.

Žitna cena

v Ljubljani 8. marcija 1879.

Hektoliter: pšenice domače 6 gold. 50 kr. — banaške 8 gold. 40 kr. — turšice 4 gold. 20 kr. — soršice 5 gold. 93 kr. — rži 4 gold. 55 kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 4 gold. 39 kr. — ajde 4 gold. 39 kr. — ovsa 2 gold. 60 kr. — Krompir 5 gold. 82 kr. 100 kilogramov.